

Brigitte Remmelts

Tienerengel

Uitgeverij Oorsprong

1

Martine

Hoi, ik ben Martine en ik ben een engel. Ik woon in de hemel en ik help de mensen op aarde om gelukkig te worden.

Ik ben wel een beetje een jonge engel, want ik ben in mijn leven op aarde maar veertien jaar geworden. In de hemel heb ik ontdekt dat we het onszelf in ons leven best wel moeilijk maken. Dat weet ik zelf nog maar sinds kort, hoor.

Ik weet in elk geval wel dat je, nadat je dood bent gegaan, niet ineens ophoudt te bestaan. Stiekem hoopte ik altijd al, dat er nog iets na de dood zou zijn. Nou, dat klopt dus ook.

Ik was heel blij om mijn oma in de hemel weer te zien, want ik vond haar altijd al erg lief. Ze kon alleen niet zulke lekkere gehaktballen braden, maar ja, dat is nu niet meer belangrijk.

Mijn oma leerde mij dat je ervoor kunt kiezen om vanuit de hemel de mensen op aarde te steunen. Nou, dat was wel een goed idee, want ik had het gevoel dat ik nog een heleboel wilde doen in mijn leven. Dat doe ik dus nu, alleen vanaf een andere plek dan ik gedacht had.

Ik wil jullie graag vertellen wat ik allemaal meemaak als engel, want volgens mij weten de meeste mensen daar niet veel van. Volwassenen denken dat ze weten hoe het zit, maar ze zitten er vaak helemaal naast!

Ik zal een voorbeeld geven. Mijn opa is een tijdje geleden doodgegaan. Hij had al een hele tijd de ziekte van Parkinson en het ging steeds slechter met hem. Hij was heel bang om dood te gaan, want hij dacht dat hij in een zwart Niks terecht zou komen na zijn dood. Toen hij overleden was, wilde ik hem gelijk gedag gaan zeggen. Ik zwaaide en riep naar hem, maar hij zag me niet. Het leek er echt op dat hij in het zwarte Niks zat.

Het heeft echt wel een tijdje geduurd, voordat hij begreep dat hij door het denken aan het zwarte Niks de echte hemel niet kon zien en mij dus ook niet.

Later hebben we er samen wel om gelachen. Je gedachten kunnen je erg in de weg zitten om te kunnen zien wat echt is en wat niet.

In de hemel is het heel druk met allemaal overleden mensen die nog graag in de buurt van hun familie of vrienden willen zijn. En ze hebben het natuurlijk heel fijn met elkaar hier.

Maar... ik ken hier ook mensen die er soms een potje van maken met elkaar. Daar vertel ik een volgende keer meer over.

2

Verjaardagscadeautje

Vandaag zou ik vijftien jaar zijn geworden op aarde. Mijn ouders zijn erg verdrietig, want ze missen me nog elke dag. Ik doe heel erg mijn best om ze te laten merken dat ik er nog ben. Ik doe soms per ongeluk het licht aan in het huis van mijn ouders. Hoe ik dat doe, weet ik niet precies. Het komt, denk ik, omdat ik zo mijn best doe om contact met ze te maken.

Mijn ouders hebben van niemand kunnen leren dat je er na je dood nog steeds kunt zijn. Ze zien de aanwijzingen dus niet. Sommige mensen kunnen mij wel zien, maar zij hebben dan ook veel geoefend.

Vandaag zijn papa en mama bij mijn graf.

Ik zie dat mijn moeder haar jas wat dichter om zich heen trekt, want het is koud en het regent. Ze legt vergeet-mij-nietjes op mijn graf. Dat vond ik altijd hele leuke bloemetjes en dat weet ze.

Mijn vader zet een kaarsje in het rode bolletje met sterretjes dat vroeger op mijn nachtkastje stond. Hij steekt het aan. Ik kijk naar het vlammetje, net als hij. Het kaarsje waait bijna uit en ik concentreer me zoals ik dat nog nooit heb gedaan. Ineens wordt het

vlammetje heel groot. Ik zie dat mijn vader het ook ziet. Ik klap in mijn handen van vreugde, maar ja, dat hoort hij natuurlijk niet. Toch zie ik aan mijn vader dat hij heel verrast is. Heel even kan ik heel dicht bij hem komen. Hij kijkt om zich heen en glimlacht. Ik weet dat hij me, al was het maar kort, kon voelen, want dat gebeurt als je erin gelooft.

Mijn vader slaat zijn arm om mijn moeder heen. Samen blijven ze een tijdje staan. Ik besluit iets anders te proberen. Ik concentreer me nog een keer. Ik vraag aan de bomen bij mijn graf of ze even heel stil willen zijn. Nu waait de wind door alle bomen behalve bij de twee die dicht bij mijn graf staan.

Mijn ouders kijken met open mond naar wat er gebeurt, want dat kan natuurlijk niet waar zijn. Ze kijken elkaar aan. Zo verbaasd zijn ze volgens mij nog nooit geweest. Mijn vader steekt zijn hand op, zwaait om zich heen en roept mijn naam. Hij zwaait een beetje de verkeerde kant op omdat hij me niet ziet, maar dat vind ik helemaal niet erg.

Ik weet dat mijn ouders nu een klein beetje gaan geloven dat ik er nog ben. Dat maakt ze minder verdrietig. Daar word ik weer heel erg blij van! Het is het allerleukste verjaardagscadeautje dat ik ooit heb gekregen.

3

Boodschap uit de hemel

Vandaag zoek ik mijn moeder op in haar droom. Ze ligt al een tijdje te slapen. Ze droomt over het bezoek aan mijn graf. Mijn moeder zoekt naar mij, maar kan me niet vinden.

Ik denk aan al die keren dat ik lekker geschommeld heb in de tuin. Ik was natuurlijk nog klein. Toen ik veertien was, vond ik schommelen al lang niet meer leuk.

Ineens ziet mijn moeder mij in haar droom op de schommel. Ik lach en zwaai naar haar. Ze kijkt net zo blij als toen ik net geboren was en in haar armen lag. Ze komt langzaam naar me toe. Het lijkt wel of ze bang is dat ze droomt. Zo'n gevoel dat alles zo afgelopen kan zijn. Gelukkig denkt ze dat het echt is. Ze zou zo maar wakker kunnen worden.

Ik loop naar haar toe en geef haar een knuffel. Ze kijkt blij en verbaasd tegelijk. Ik wijs naar de schommel. Ze begrijpt dat ik samen met haar wil schommelen. Vroeger deden we dat vaak. Zij op de schommel, ik bij haar op schoot.

Het is heel fijn om bij elkaar te zijn. Ik vertel haar dat ik altijd bij haar ben. Dat hoeft ze niet altijd te merken, maar het is wel

waar. Ik ben er al een tijdje aan gewend om engel te zijn, maar zij weet natuurlijk niet hoe dat is.

We schommelen steeds hoger. We proberen met onze voeten de blauwe lucht aan te raken. Dat zou pas leuk zijn, een wolk plukken met je voeten!

Ik denk erover na hoe ik haar vaker zo blij kan maken. Ik krijg een idee. Ik vertel haar dat ze de komende tijd wat vaker op de klok moet kijken. Ze begrijpt niet wat ik bedoel, maar dat maakt niet uit. Alles wat ik in de droom tegen mijn moeder zeg, gaat gelijk haar hart in. Dat helpt haar om na het wakker worden nog te weten wat ik zei.

De droom wordt steeds fijner. De zon gaat schijnen en ik hoor vogels die voor ons zingen. Ik zie overal mooie bloemen. Ik pluk er een paar voor mijn moeder. Niet allemaal, want ik wil ze niet opmaken.

Ik voel dat mijn moeder de volgende ochtend blijer wakker wordt dan anders. Ze doet van alles in huis en gaat daarna boodschappen doen. Ik concentreer me op de droom van vannacht. Mijn moeder kijkt naar de klok in de auto. Ze ziet 13:09. Dat is mijn geboortedag in cijfers. Ze blijft naar de klok kijken en glimlacht.....

4

Op het nippertje

Ik voel me onrustig vandaag. Net of er iets belangrijks gaat gebeuren. Ik moet aan mijn broer denken. Hij is zestien jaar en heet Ronan. Even kijken wat hij aan het doen is.

Ik zie hem sleutelen aan een auto. Alles met wielen en een motor boeit hem. Het liefst zou hij zelf auto willen rijden, maar daar is hij nog te jong voor. Zijn vrienden hebben allemaal een rijbewijs en rijden in oude, opgeknapte wagens.

Michael, zijn beste vriend, komt Ronan ophalen in zijn rode sportwagen. Ronan stapt bij hem in de auto. Ik ben benieuwd wat ze gaan doen.

Ze rijden naar een ruig terrein aan de rand van de stad. Het staat vol met oude auto's. Ik snap het al, ze gaan racen. Het geronk van de motoren is oorverdovend. Achter hekken staan honderden mensen. Ze willen niets missen van de race.

Michael parkeert de auto en Ronan stapt uit. Ronan begroet een meisje met blond haar en praat even met haar. Ik ken haar niet, maar volgens mij vindt hij haar leuk. Daarna stapt hij weer in bij Michael. Samen met een heleboel andere auto's verzamelen